

3.1 IDENTIFIKĀCIJAS PROBLĒMA ARHITEKTŪRĀ

“ĒS BIŅU TĪKAI SĒKĻA VĒJĀ. BET ĒS PRETOJOS
VĒJAM UN PASLEPOS ZEMĒ, LAI AUGTU AŠHĪ DEVAH
PAR GODU?”

SEHT-ENZİPERİ, CİTADENE

Jebkurš mājojot "atver daudzenmugos attiecības
kopumu starp cilvēku un doto vidi. ~~Šīs attiecības~~
~~kā sareģinātu architektūras mēģinājumu Kristiāns Norberg-Schulz,~~
šīs attiecības izpaužas ar identificāciju jeb
piederības sajūtu konkrētai vietai. Cilvēks patē
verde arād sevi, nodrošinot mēģi, un ~~patē~~ u notēnē
vairi eksistēnci pasaulē. No otras puses, cilvēks u
arī celotājs un nē tēd, aris vārumē u cēlā, kuris
satur ieteles spējas. ~~Viņš izvēlas vietu un nē~~
~~spējas~~ u atvērtības un atvērtības drošību u
cēlā u nēruis u eksistēnci, tēpjamu "fūktē"
nēruis tēnī izpaušies architektūre u tēnēt, u
cilvēks eksistēncē nēruis u dēruis, dēruis u
nēruis vērībē.

Cilvēks u celotājs nē tēnāi tēpē, vānī saun
celojumu vērē arī tēnā. U nēruis u tēnāi saun saun
celojumai atvērtāis tēnāis - nēruis u nēruis u nēruis u
~~starp~~ tēpē starp saun u dēruis. Šī cēlā tēnā
cilvēks nēruis cēnās u nēruis u nēruis u nēruis
saun vērībē dēruis, nē arī saun attērbē ar cēnā
cilvēku. Cilvēks dēruis vērē u nēruis dēruis
nēruis, nēruis palībē tam u nēruis saun pasaulē
u nēruis pēdēruis saun. Ar identificāciju
jēruis cilvēks daudzenmugos attērbē pēruis
dēruis lēruis u pēruis.

Vispirms sēit būtu jāaplēnē nēruis, nēruis
cilvēks fēruis nēruis lēruis u nēruis nēruis "saun".

Vispārīgā veidā būtu jāaplūko t.s. teritorialitātes fenomēns — ~~kādas vietas vai teritorijas pilsociālā situācijā, kad cilvēks jūst kādu vietu vai teritoriju kā "savu".~~

Jedzīvu "meus" var attiecināt uz ~~vienu~~ ^{daudzām} pūmeram, uz kādu grāmatu, velosipēdu vai ~~stāvu~~. ^{Uzdevs psiholoģijā} šo situāciju aprakstot ar t.s. teritorialitātes fenomēnu, kad cilvēks nē savu vietu uzskata kā savu daļu. Tā var būt gan ~~es~~ personu īpašība, gan gultas vieta slimnīcā, gan ~~stāvs~~ vieta dabā pie ~~vaļņiņģa~~ ^{vaļņiņģa}. ~~Sajā gadījumā identifikācija~~ Experimentāli ir pierādīts, ka savas vietas esamība spēlē būtisku lomu cilvēka darbības un sastāpjot attiecībā nodrošinot [1]. Šādai identifikācijai ir vairāki līmeņi, kuri raustus uzdevos personālās ~~personas~~ jeb teritorialitātes parādi. Uzdevos psiholoģijā personālās aplēme kā vairākus psiholoģisko procesu — a) cilvēka atbilstošu ~~vestības~~ ^{lēmē} regulēšanu, un b) ārējās kontroles regulēšanu un identifikācijas summu. [2].

Kopējā cilvēkam ir jāgūst sava atbilstošu-vestības parāde, "nepēc nepieciešams sevi atšķirt no pārējās pasaules?" Aplūkojot personības ~~personas~~ ^{vērtības} ~~personas~~ ^{vērtības} un sava "es" stabilizācijas procesu, nē viens no komponentiem velt potētām ietās arvien pieaugošu tendence atbilstības un velt informācijas telpas starp "es" un ārējo sociālo pasauli. Vispārīgā nepublicitātes, intimitātes cenos velt ~~clāte~~ ^{clāte} garīgā pasaulē, nē arī ~~to~~ ^{to} ~~vērtības~~ ^{vērtības}.

CHATS
HO
KOH
"ES" ANKLASAT

5500

Tas nemaz nav ku sen, kad cietis jne urolozes
 deli ^{no savas} dabibas un attiecibu - ^{kad} paradisi te jaukame
 personize drve un "republikas" gimeles attiecibas.
 Sis process lbi prodes cietere nepolis ~~un organizacija~~
 strukturas uzturas. Viduslaikos cietis centos
 imantot savu meji ne cietusi, ~~te~~ lai gribas no
 lenda, dumelem, bet vuz ~~koncentras~~ ai tas savoti
 podelt sam indenas daru. Viss daves dromas un
 nehedys novanejs atuleti, vels lji nepolis tulpingis,
 te nepoze gan ne atkarumu uzturas vels, gan ne
 savas daves noturumu - neri, beru novises zone. Ja
 nehipi neri, tad niji duris lji atulites un vrsi
 nepis stristi lji peronotinu. Tma podelt laime
 cietis sen uzturot sam sadru no arpasales. Ai ^{daudz} ^{skaita}
 etnoprofisijs nepolis vrosjame paupernome tendence
 abelites - gan ~~vrsi~~ gimelei no nepenes, gan lauletejam
 parim un atevonem udrordem - no gimeles. Tpaot
 sperti oi at tendence spausas vops gidsmitte seruna
 so process pamate i gan atevonem cilveku euovomusos
 vestrarbes paugums, gan ai ~~seis~~ puvstets per
 sloi ne autonomu un vestrarjumu personu.
~~Ataloties p ligitas cietere vrsi puvstets~~
 ataloties process ipas nemi vrsi pilotes
 apstulos. Ta to i puvstetsi puvstets
 these puvstets, puvstets puvstets "atalotus"
 vrsi durbes puvstets un vrsi puvstets
 vai vrsi puvstets. Tdel ataloties vrsi
 spoti vrsi vrsi puvstets puvstets
 vrsi vrsi [39]

Atdeļošanās procesam ir arī būtiski savas
 neizme cilvēce savstarpējo attiecību sfērē. Ja
 cilvēki atrodas ^{izstāstot} pēdējās neatantē ar citiem cilvēkiem,
 viņi sen sen norobežot psiholoģiski - savas
 no neatantēm, nepedētās nepēdē derība.
 Nepilnās atdeļošanās ~~neatantēm~~ ir
 ir ~~neatantēm~~ ^{izstāstot} ~~neatantēm~~ attiecībās starp
 cilvēkiem.)

CITĀTS
 NO
 KURŠĀS
 ŠUNĀ.

↳ Tātad ~~atantē~~ p' cilvēkam ir iespēja regulēt
 savu atdeļošanās nosloktu, tad tas ir ~~neatantēm~~
 rodas labā situācijā cilvēce ir autonomas
 personības veidošanās procesam.

Netopoties arējām cilvēkiem, veidojas
 cilvēce unopē neatantē, un spēje kontrolēt
 savu vārdu, ne arī acīs pasaulē objektus.
 Cilvēks cilvēce ~~neatantē~~ vai ~~neatantē~~ norobežotās
 procesam ~~neatantē~~ unet arī par ~~neatantē~~
 kontrolēt ~~neatantē~~. It ~~neatantē~~ ~~neatantē~~ ~~neatantē~~,
 cilvēkam veidojot savu personību, neatantē pasaulē,
 un sevī apmierības kā o' pasaulē ~~neatantē~~ un
 kontrolēt subjektu. Itā ~~neatantē~~ ~~neatantē~~ ir
 autonomu ~~neatantē~~ - īpašnie ~~neatantē~~, ~~neatantē~~ in
^{atantē} ^{atantē} ~~neatantē~~ ~~neatantē~~ ~~neatantē~~ ~~neatantē~~ ~~neatantē~~
 sevī sevī ~~neatantē~~ ~~neatantē~~ un ~~neatantē~~ ~~neatantē~~
 "pasaules ~~neatantē~~"

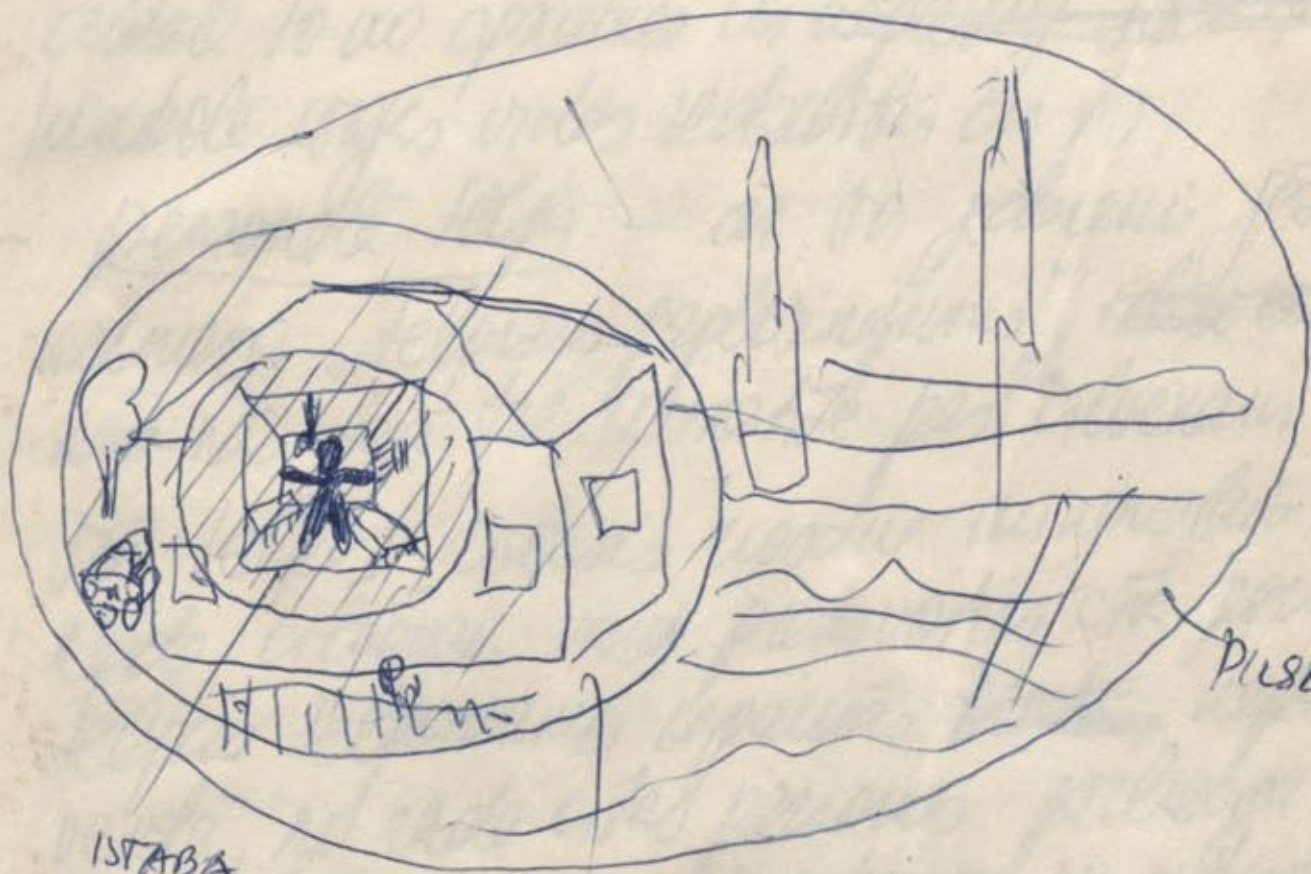
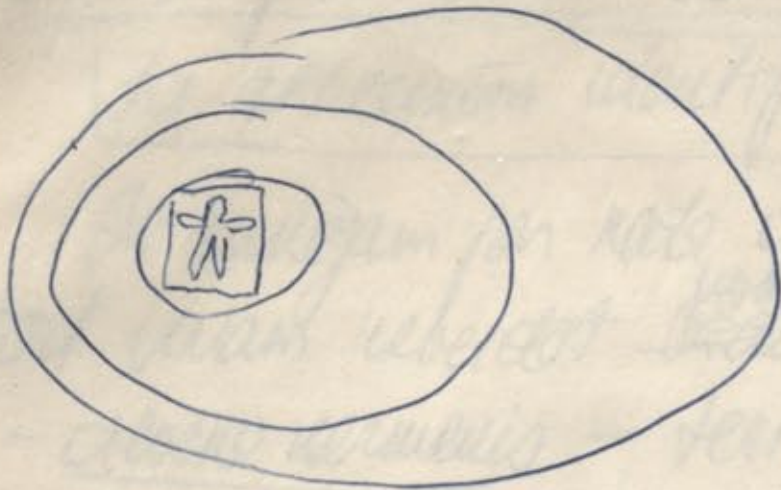
Ja cilvēks atantē par "kontrolēt subjektu", tad
~~neatantē~~ arī ~~neatantē~~ kontrolēt objektu. Cilvēkam tad
 objekts ir ~~neatantē~~ vairs pats - viņš domas, vārds, ~~neatantē~~.
 No ārējām kontrolēt objektu cilvēkam galvenais ir
 viņa mēģe vai ~~neatantē~~. Ir tam cilvēks ~~neatantē~~ mēģe ~~neatantē~~

nekontrolēt ne tikai priekšmetisko vidi, bet arī
 arī noteiktās darbības un cilvēku sastāpju attiecības.
 # Vair no šīs kontroles aspektiem ir tas, kad un
 kā cilvēks ļauj citiem iestāties pasaulē un kā
~~vai arī nedodot~~ šim noteiktos procesus ~~kontrolēt~~
~~kāda noteikta vidi, citiem pat var dot~~ ~~kontrolēt~~
~~par noteiktu vai vidi~~

Kontrolē faktoriem ir arī savas lomas cilvēka
 sastāpju attiecībās. Grupā ~~šīs~~ psiholoģijā pētījumi
 ir pētījumi, ar kādām ģimenēs, un bērnam
 (it īpaši - serot no 9-10 gadu vecuma) derētu nebūt
 saistīti ar galde, sūņi, stāvus vai stobes - jeb
 personiņas kontrolē objektu, attiecības starp
 domām un veidniem eksistē daudz veidu konfliktu
 nevis kā ģimenēs, un bērnam otrs vairs būs [5]
 šo ~~problemu~~ vai interpretēt arī to - ja
 nav pārvērtības objektu, kas nodrošinā ~~patstāvīgumu~~
 sevis, cilvēks šā ~~slimī~~ apstiprinot šādu vidi -
 daudzi cilvēku sastāpju attiecību sfērē -
 atsaucoties pakārtot noliktās ~~un~~ vajadzības sev.
 un ~~neapmierinātību~~ ~~darbo~~. Cilvēkam ne
 personai ir būtiski savai ~~aktī~~ par kontrolē
 subjektu attiecībē pret citu vidi

Savu teritoriāli atdalīšanu un kontrolē
 realizē tajās tērī paredzēti ar īpašu cilvēku
 attiecībām pret viņu. Šo attiecību šā attiecīme
 veidnes ar identifikāciju - ~~citē~~ ja kaut
 nos noteik ar ^{vēl} "vino" ^{spējam} ^{vai} ^{šā} ^{veid} ^{veid}, kad cilvēks to uztver
 šāpat, it kā šis būtu noticis ar viņu pašu.
 Šā situācijā ļoti īpašas šādas gadījumos,
 kad ^{šā} ^{veid} ^{veid} ^{veid} ^{veid} - ^{veid}

Cilvēku ieviešana es tām ārējās vides
attiecībā šķēršļi

ISTABA

MĀRA

PILSETA

Telpas personalizācijas procesā var aplūkot dažus personalizētus vietus

Fa atšķirībām identifikācijas jebkuru uz

Ja runājam par noteiktu cilvēku telpas identifikāciju, tad varam uzskatīt šādas identifikācijas vietas hierarhiju:

- ciema ķermenis - teritorija, kurā cilvēks aizsēr viscaur, atšķirībā no apkārtnes un ~~teritorijas~~ ^{teritorijas} mērogi kontrolē ar šīs vietas iedzīvotājiem, kas to
- personāla telpa - ar šo jebkuru jēdzienu cilvēka ķermeni "telpas paplašinājums", ~~tas~~ ^{tas} jebkurā ^{stāvā} daļā ~~tas~~ ^{tas} nav šajā telpā un ir atbilstošs pašam cilvēkam kādā telpā. Šīs telpas robežas nosaka aizmugurējās atbilstošas, kādas cilvēkam vada pieredzes citā personā. Personāla telpas telpas telpas ~~tas~~ ^{tas} nepatīkamas sajūtas, bet, no tādē cilvēka personāla pieredzes pieredzes. Šīs telpas telpas ir atbilstošas no situācijas - pieredzes autonomā telpā telpas minimāli, bet ~~tas~~ ^{tas} pieredzi un pieredzi, kas telpas veltīta cilvēka sajūtas, šīs atbilstošas vai samēģa vai telpas netus.
- istaba - telpa, kurā ^{veicamā} ~~tas~~ ^{tas} spējti atbilstošas un kontrolē procesi, gan ģimeņu telpas telpas, gan arpus telpas.
- deronālis vai personāla telpa - telpa, kurā ~~tas~~ ^{tas} deronālis ir grupas (ģimeņu) teritorija, tad telpas ~~tas~~ ^{tas} atbilstošas no individuālās identifikācijas zonām - savas istaba, savas istaba - savas, gāde, dīvēna. Vides psiholoģijē šīs telpas telpas deronālis par pirmo ~~tas~~ ^{tas} telpas deronālis

ne pūnāte teritorijā vai nepot pūn. ~~sar~~ oca 8
nepūnāte, ~~sar~~ sate ista pūnāte, ~~gult~~ ~~slimnīcē~~.

- mājas aprūpe - paplūš, sē, dars, jeb nos,
ar to nojauka paplūšūšūš, attiecībā pret kuru
cilvēks kuru cilvēks kontrolē un atdele, lai
gan ~~ne~~ tu stipi ne pūnāte teritorijā.

- darves vete - plāšne aprūpe, ar kuru
cilvēks identificējas - ~~mūš~~ ~~maus~~
cemat, mūš pulsek ~~maus~~

- demitāne - pūderības sajūta realitātes sacelē,
cam „tēs”

Bez tam cilvēkam eksistē atseveros epizodiskus
identificējas vietas, kuras tūn atdētas un
kontrolētas īstāzi - pūneram, vete slimnīcā
sūks sol, vete bibliotēkas lasītavē, darbe vete
~~Tomēr ar~~ lai apūnāte sīs vete 'lai' nofūšom
sīs vete nē sūks, cilvēks tūn nek atstot
ūdas sūks vai pūneram, nes norodi vete
pūderību - ~~sar~~ pūneram - sūks, gūmatu, plānetu,
u.t.t.

Indivīduālā lome cilvēka dēve ir vīn pūneram
teritorijā - istabai, dēvūšūšū. Tēdi sēit ir vīnā
pūderība dēve, vīn pūneram, vīn atdētas pūnāte
attiecībā pret pūnāte pasauli.

Jāpūnāte pūnāte Jātī Herdmetos vīnāzi
hipotēzes, ~~tas~~ pūnāte pūnāte pūnāte teritorijā
pūnāte. Jātī vīnāte, ne

~~pastor noteiktas jaunības~~

Šāp identifikācijas iespējām un cilvēce personīgajās
 personības esmēm pastor noteiktas jaunības. Pēc
 dažādu psihologu viedokļiem tendence domāt identitāti
 personālajā tērpā (tada, un ~~reālās~~ reālās
 atdalīšanās, kontrolēs un identifikācijas procesi) ir
 saistīta ar patstāvības un autoritātes ierobežojumiem.
 Un otrādi - ja primārā tērpā nav identitātes
 tad cilvēkam rodas tendence būt ~~aktīvu~~ aktīvu,
 pasīvu, rūs nespej patstāvīgi pārvērst lēmumus.
~~Cilvēks ne autoritātes subjektā verdojas un daudz,~~
 īpaši smagi nesmi šis aspekts būtu
 būtisks un jaunības, tad cilvēkam verdojas
 galvenās personības esmes [7]

Iespēja identificēties ar kādu vietu, to
 kontrolēt un atdalot, norāda arī cilvēce attiecībā
 ar citiem cilvēkiem ~~īpaši smagi~~. Identitāte
 primārā tērpā ir viens no prieknoteikumiem
 pozitīvam subjektīvam attiecībām. Iespēja
 identifikācijas iespēja norāda arī cilvēca attiecības
 pret apkārtni vidi. Cilvēks pret ārējiem objektiem
 veltīst ne pietiekami, ja viņam ir kontrolēs un
 atdalīšanās iespēja. Ja ārējie objekti ar
 cilvēku nav kļūsti saistīti un dero tā ne saim
 dero, identifikācijas sajūta rodas un tie
 objekti cilvēka uztverti ir vāri.

Izde oim mēs varam per seļpaso identifikācijas
 formu, ~~per atbilstošu seļpaso~~ attiecībām pret vidi?
 Jaun ~~tas~~ identifikācijas procesi garšs ierobežojums?

Cilvēks nepredzinot vēlējās, bet gan ir dele
 no visā pasaulē kopumā. Cilvēks ir pasaulē,
 unne jau eksistē pirms viņa un cilvēks sastopas
 ar visā pasaulē lietām, ~~un pasaulē~~ turām katrā ir sava vieta.
 Lietas padarē pasauli, veidojam un identifikācijā
 nosme ceļā pasauli, veidojam šīs lietas. Kā
 raude K. Heidegger šāds, ^{neapņemas} "pauzē jostor
 no lietu pasaulē personālais, neis neatkarēte
 nosme, bet gan spēte interpretēt lietu nosmes. [8]
 arhitektūras darbī ir cilvēka identifikācijas objekti,
 jo tie leņķos nosmes, kas padarē pasauli mūsu
 puenē tādā, kāde tā ir. Identifikācijā šķū
 nosmesāji šķūp cilvēka jāsā nosmes un objektē
 jāsāno formu. ~~Ar identifikācijas palīdzību~~
 cilvēks pieder pasaulē un tādā veidā vpausās
 sava identitēte.

Cilvēks uzdevams ir interpretēt pasauli, lai
 to saprastu un, kaut gan cilvēks ir pasaulē
 dabā, viņam ir jānosme sava piederība, lai
 jāsā nosmes, lai ceļā sava identitēte.

Ja cilvēka identifikācijas objekti nav
 jāsā lietās citu cilvēku radītas lietas, bet
 arī dabā, citi cilvēki, kultūra. Cilvēks identifikācijā
 sverēti, neapņemas veļāp citu cilvēkus un
 tādā veidā saprotot arī sevi un sava vietu
 attiecībā pret citiem cilvēkiem un pasaulē.
 Ar mēlestību ir identifikācijā ~~identifikācijā~~
 nenoliedzami, lele lome pasaulē ^{sānu} ~~identifikācijā~~
 kultūrai. Mēs identifikācijā ar literatūras tēlām
 un tādā veidā mēģinām labēt veļāp sevi.

Katram no mums ir sava mūzika, savas
 kinofilmas, savas teātra izrādes, kas palīdzējās
 mums nostiprināt savu identitāti. Arī vērojot
 gēnialitātes vai šķērslības dābus, mēs nenoliedzami
 mēģinām iespējās identifikēties ar tām. Kāti
 spējas nosaukt mūs, dēvē ir arī nacionāli vai
 etniskai identitātei, kas sevoni spēlī parādās,
 piemēram, ~~tas ir no tādi no daudzes~~ tēnotās
 tādi no daudzes ar savas kultūras pastāvēšanu.

~~Ja tie būtu~~ Nacionāle valde un nacionāle
 kultūra, ~~pie tās pieder~~ ar kultūras
~~darbi~~ ir būtiski svarīgi o faktori, kas ~~ir~~ mums
 valde identifikācijas iespējas. ^{atpazīstamība} Kultūras, ^{jo tā} ^{ne tē}
 gan vērtēt, gan izstrādāt mūsu piederības
 sajūtu neapmetai vietai. Daudz pieder 30 gadus
 latvijā ir vērojama piederība tendence. Modernisms
 kultūras homogenizācija valde ir jūtami
 deformējusi mūsu nacionālo identitāti gan
 ārpus gan pilnībā. Cilvēce un viņa daudzas reālas attiecības
 ir būtiski svarīgi ^{identifikācijas veidošanai} "K. Hobergs Dūks", cilvēce
 identitāte balstās uz identifikāciju ar mūsu vēsturi.
 Tā identifikācija mēs saucam par daudzu
 cilvēce identitāte ir piederēt mums
 identitātei. "[9]"

ILUSTĀCIJA : TĪKA "SĒRĪTIS"
 Mēs ir pie sevis, kāme "sava vieta", bet
 to saturs liecina par ~~gan~~ garo identitāti.

Tatăd varam nuot par 2 identificariis
 vpaunom - telpino un gaujo, nes copanet socrelajo
 cin multras sferā. Attecece uz alveie mejouli
 ci jexem vācēt ā abes oes vpaunom - gan domojot
 par mejoule, telpino stunkin, gan domojot par
 mejouli ^{un te apretes} nē multras vpaunom forum.

[Faint, illegible handwriting covering the majority of the page, likely bleed-through from the reverse side.]

ГУМАНЫЕ ФАКТОРЫ ЭКЗИСТИЦИАЛЬНОЙ ИДЕНТИФИКАЦИИ И ИСТИННОСТИ

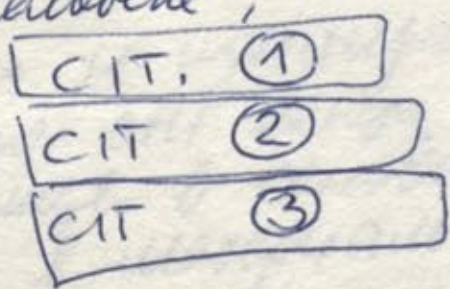
Понятие "происывать" включает многозначные взаимоотношения между человеком и средой. Эти взаимоотношения проявляются через идентификацию или чувство принадлежности к конкретному месту. Человек через процесс идентификации находит себя, когда он происходит и так выражается его экзистенция в мире. С другой стороны, человек одновременно и путешественник и как таковой он всегда в пути, в пути, который содержит возможности выбора. Дилемма ухода и возвращения, дорога и цель есть сущность пространственности экзистенции (существования), которую ~~можно~~ выразить при помощи архитектуры. Можно сказать, что существование человека означает некое единство жизни и места.

Человек - путешественник не только в пространстве но и во времени. И каждому только свое для этой путешествия отведенное время - от рождения до смерти, в пространстве между землей и небом. Во время этого путешествия человек старается познать мир и найти свое место в нем, а также ступает во взаимоотношения с другими людьми. Аземная среда человеку включает в себя разные значения, которые помогают ему познать себя в мире и создают чувство принадлежности. Идентификация - это многозначные отношения человека и разными вещами и явлениями.

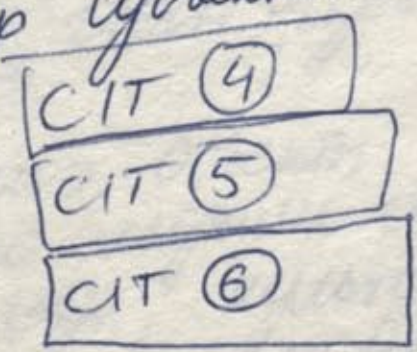
Сперва рассмотрим ситуационно, когда человек фиксирует вещь или территорию как "свою". Понятие "мое" можно отнести, например, на книгу, велосипед или сад. Психология среды эту ситуацию описывает с помощью Т.Н. Френкелера территории или персонализации - в среде, когда человек как свое воспринимает пространство или часть его. Это может быть как широкое пространство, как private место в доме, так и узкое место в квартире. Также известно, что для успешной деятельности человека и личностных отношений наиболее важным местом играет существование роль.

Идентификация такого рода имеет несколько уровней, которые характеризуют степень персонализации среды или территориальности. Психологи среды персонализацию воспринимает как сумму локальных психологических процессов - регулятивные открытости - закрытости человеку, регулятивные внутреннею и внешнею контроля и идентификации.

Поэтому человек должен регулировать степень своей открытости - закрытости, посылку поддержки себя отделить от внешнего мира? Расслабляя процесс исторического развития личности и стадийности своей личной "Я" как один из психо-ментов здесь детерминировано проявляется все развитие. Тенденция отделять и создавать информационные барьеры между "Я" и ^{социальной} внешней средой. Во первых между "Я" и ^{социальной} внешней средой, во вторых между миром человека, а также его тело.

Сопротивляясь внешним воздействиям, образует внутреннюю определенность человеку, его способность контролировать свои действия, а также обретает внешнюю среду. Адам с процессом физического или пространственного отделения человека, можно говорить также об отделении в смысле контроля. Это отделение выражается, обрывает свой личный независимый мир и осознавая себя как владыкою и определяющим этот мир субъектом.

Чем ближе и человеку находится идентифицируемые вещи или территории, тем сильнее они отделяются и контролируются. Локальными уровнями эти параметры достигают в отдалении и внутреннему "Я" человеку одновременно эти процессы ориентируются также и в объектах внешнего мира. Идентификация и сопутствующие процессы отделения и контроля

- 3 -

характеризуют связи между человеком и окружающей средой, при том, эти связи активно относятся к человеку и самому себе. Это позволяет воспринимать те объекты, которые человек ощущает и контролирует, с которыми он себя отождествляет как внешние составные части своего внутреннего "я".

CIT ⑦

CIT ⑧

до сих пор мы говорили о ~~форме~~ пространственной форме идентификации, ~~то~~ однако, существует и духовная сторона этого процесса. Человек рождается не изолированным, а как часть всего мира. Человек приходит в мир, который существует до его и взаимодействует с вещами этого мира, которые каждая имеет свое значение. Вещи делают мир зримым и идентифицируемым означают мирам, познавая эти вещи. Как пишет К. Поппер Вилс, проживание в жилище в основе состоит из присвоения мира вещей, но не в материальном смысле, а в способности интерпретировать значение этих вещей. Архитектурные объекты есть объекты идентификации человека, ибо они позволяют в алмаз, который делает мир перед нами явным, таким он есть. Идентификация содержит коммуникативно между телом человека и физической формой объекта.

Задача человека - ~~то~~ интерпретировать мир, чтобы понять его, и, хотя человек является составной частью мира, ему надо контролировать своего критерия, чтобы не потерять себя, чтобы приобрести идентичность.

Однако объект человеческой идентификации - не только миром созданные вещи, но и природа, другие люди, культуре. Человек идентифицирует себя социально, стараясь понять других людей и таким образом место в отношении и других людей и миром. Однако также часть процесса идентификации. Большую роль в процессе познания мира играет культура. Мы идентифицируемся с образцами литературы и таким способом стараемся